

Sygn. akt XVII AmE 49/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) B. M. sp.j. z siedzibą w C.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 9 grudnia 2014 r. znak (...)

1) oddała odwołanie,

2) zasądza od (...) B. M. sp.j. z siedzibą w C.

na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł

(trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 49/15

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r., znak (...):

I. orzekł, że przedsiębiorca (...) B. M. sp.j. z/s w C. (przedsiębiorca, powód) naruszył warunek 2.1.1. i warunek 2.1.4. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez sprzedaż oleju napędowego do zbiorników pojazdów bezpośrednio z autocysterny,

II. z tytułu stwierdzonego naruszenia, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne (Dz.U.2012.1059 z późn. zm.; dalej Pe) wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł, co stanowiło (...) przychodu z działalności koncesjonowanej uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2013 r.

(...) B. M. sp.j. z/s w C. w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 i art. 51 pkt 3 Pe w zw. z art. 6 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz.U.2013.963 ze zm.) oraz § 22 ust. 1 i § 40a ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 20 września 2006 r. w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego, jakim powinny odpowiadać urządzenia do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych (Dz.U.181.1335 ze zm.) poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu okoliczności, że tylko urządzenia NO przeznaczone do napełniania cystern drogowych lub cystern kolejowych produktami naftowymi I klasy powinny być wyposażone w instalację odprowadzania oparów oraz w urządzenie zapewniające hermetyczne napełnianie i opróżnianie zbiorników transportowych, kiedy cysterna przedsiębiorcy wykorzystywana była do przewozu oleju napędowego, który jest produktem naftowym III klasy;
2. naruszenie art. 56 ust. 6 i 6a Pe poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że jednorazowa sprzedaż oleju napędowego, przez pracownika przedsiębiorcy z autocysterny, wyposażonej w dystrybutor odpowiadający warunkom dozoru technicznego, jest społecznie szkodliwa w stopniu większym niż znikomy.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości przez Sąd i umorzenie postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej.

W uzasadnieniu odwołania powód podniósł, że zgodnie z pkt.1.2.przedmiotem koncesji jest „obrot olejami przy użyciu autocysterny o numerze rejestracyjnym (...) i numerze identyfikacyjnym (...)”, w związku z czym przyjęcie używania cysterny wyłącznie do transportu paliw byłoby sprzeczne z literalnym brzmieniem koncesji.

Odnosnie stanowiska Prezesa URE, iż przelewanie oleju napędowego z autocysterny do zbiornika samochodowego było sprzeczne z § 22 ust.1 rozporządzenia Ministra Transportu w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego jakim powinny odpowiadać urządzenia do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych, powód wskazał, że § 40a ust. 1 pkt 1 i 2 ww. rozporządzenia, przewiduje obowiązek instalacji odprowadzania oparów oraz układu zapewniającego hermetyczne opróżnianie zbiorników transportowych, o których mowa w § 22 ust. 4 tylko dla cystern drogowych i cystern kolejowych przeznaczonych do napełniania produktami naftowymi I Klasy oraz takich w których straty produktów naftowych I Klasy przekraczają rocznie 0,005% ich wydajności. Powód zauważył, iż regulacja ujęta w § 40a rozporządzenia weszła w życie z dniem 5 września 2014 r. i była prawem obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji, które powinno być stosowane. Zgodnie z § 2 pkt 27 w/w rozporządzenia olej napędowy, który ma temperaturę zapłonu wyższą niż 55^(o)C, jest produktem naftowym III klasy.

Zdaniem powoda, w związku z tym urządzenia do opróżniania autocysterny z oleju napędowego nie wymagają instalacji odprowadzania oparów ani układu zapewniającego hermetyczne opróżnianie zbiornika. Gdyby autocysterna powoda nie odpowiadałaby warunkom technicznym, dozorowym lub innym przepisom prawa, powód nie posiadałby aktualnych badań dozoru UDT oraz świadectwo legalizacji Urzędu Miar, dotyczących autocysterny.

Powód podniósł, że zgodnie z wyjaśnieniami złożonymi w piśmie z dnia 11 stycznia 2013 r. sprzedaż oleju napędowego z autocysterny do zbiornika pojazdu samochodowego była jednostkowym przypadkiem działania pracownika bez wiedzy i zgody przedsiębiorcy.

W ocenie powoda działanie to nie wywołało szkody ani zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego a także bezpieczeństwa mienia. Prezes URE niezasadnie więc przyjął, że społeczna szkodliwość czynu była znaczna. Stopień szkodliwości stwierdzonego czynu, zdaniem powoda był mniejszy niż znikomy. Na podstawie art. 56 ust. 6a Pe Prezes URE był więc zobowiązany do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przedstawione w odwołaniu zarzuty Prezes URE ocenił jako niezaskługujące na uwzględnienie. W ocenie pozwanego z przedstawionego w odwołaniu stanowiska wynika, iż powód nie rozumie treści zakresu udzielonej mu koncesji oraz powołanych w zaskarżonej decyzji obowiązujących przepisów prawa.

Powoływanie się przez powoda na § 40a rozporządzenia Ministra Transportu w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego jakim powinny odpowiadać urządzenia do napełnienia i opróżniania zbiorników transportowych jest nieuzasadnione, gdyż przepis ten wszedł w życie w dniu 5 września 2014 r., a do naruszenia koncesji doszło w okresie wcześniejszym.

Zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 51 ust.3 Pe i art. 6 ustawy o dozorze technicznym Prezes URE uznał za bezzasadne i wskazał, że w odwołaniu nie wyjaśniono na czym miałyby polegać naruszenie tych przepisów.

Oświadczył, iż po ponownej analizie akt i zarzutów powoda nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Prezes URE wskazał, że jak wynika z uzasadnienia decyzji koncesyjnej, powód może prowadzić działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi, ale działalność ta może polegać wyłącznie na załadunku paliwa do autocysterny w bazie paliw i jego dostawie do klienta np. na stację paliw i przelanie do zbiornika znajdującego się na stacji. Taki sposób wykonywania przez przedsiębiorcę obrotu paliwem przy użyciu autocysterny jest zgodny z warunkami koncesji i powołanymi w zaskarżonej decyzji przepisami. Pozwany podkreślił, że powód prowadził bezpośrednią sprzedaż detaliczną oleju napędowego z autocysterny do zbiorników samochodowych. Stwierdził, że wykonywanie działalności koncesjonowanej w taki sposób było niezgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami wskazanymi w zaskarżonej decyzji.

Powołując się na rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U.2014.1853) Prezes URE podniósł, że obrót detaliczny paliwami ciekłymi dokonywany jest za pośrednictwem stacji paliw, której definicja została ujęta w § 1 pkt 2 cytowanego rozporządzenia. Zgodnie z § 14 ww. rozporządzenia przeładunek ropy naftowej i produktów naftowych może odbywać się wyłącznie na terenie bazy paliw płynnych, stacji paliw płynnych, rozlewni gazu płynnego oraz samodzielnej stacji gazu płynnego. Przyjęcie ścisłej regulacji ustawowej ma na celu zabezpieczenie przed przenikaniem ropy naftowej i produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych oraz emisją par tych produktów do atmosfery w procesach masowego przeładunku i magazynowania w bazach i stacjach paliw.

Pozwany podkreślił ponownie, że autocysterny przeznaczone są wyłącznie do przeładunku i transportu ropy naftowej i produktów naftowych a nie do obrotu detalicznego tymi produktami. Powołał się na przepisy rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 20 września 2006 r. w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego, jakim powinny odpowiadać urządzenia do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych urządzenia do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych i stwierdził, że autocysterny nie są przystosowane do napełniania zbiorników pojazdów samochodowych. W związku z tym powód nie mógł prowadzić sprzedaży detalicznej paliwa z autocysterny bezpośrednio do zbiorników samochodowych, ponieważ taka działalność była niezgodna z powołanymi przepisami prawa, a autocysterna służyła do transportu olejów.

Prezes URE wskazał, że powód w toku postępowania, w piśmie z dnia 11 stycznia 2013 r. nie kwestionował, że prowadził sprzedaż paliwa bezpośrednio z autocysterny do zbiorników samochodowych i przyznał, iż działanie takie nie było uprawnione.

Wobec tego, że fakt naruszenia warunków koncesji został w sprawie bezspornie ustalony, powód podlegał karze pieniężnej zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe.

Pozwany zauważył, iż powyższy przepis stanowi samodzielną podstawę wymierzenia kary pieniężnej. Na skutek stwierdzenia, że koncesjonariusz dopuścił się naruszenia warunków koncesji, zgodnie z art. 56 ust.2 Pe Prezes URE był zobligowany do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Dla wymierzenia kary istotne jest obiektywne stwierdzenie naruszenia warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinonego działania przedsiębiorcy.

Przy ustalaniu wysokości nakładanej decyzją kary pieniężnej Prezes URE bierze pod uwagę wymienione w art. 56 ust. 6 Pe dyrektywy wymiaru kary, tzn. szkodliwość czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu oraz możliwości finansowe karanego podmiotu.

Oceniając stopień szkodliwości czynu Prezes URE miał na uwadze, że powód wykorzystywał do sprzedaży paliwa ciekłego infrastrukturę techniczną niedopuszczoną do tego typu działania, czym naruszył warunki obowiązującej go koncesji w wymiarze niepozwalającym na uznanie znikomej szkodliwości czynu, a tym samym uniemożliwiającym odstąpienie od wymierzenia kary w oparciu o art. 56 ust. 6a Pe. Podkreślił, że sprzedaż paliwa odbywała się na terenie nieprzeznaczonym do tego celu co powodowało zagrożenie dla środowiska naturalnego i życia ludzkiego. Dodał, iż przelewanie oleju napędowego z autocysterny do zbiornika samochodowego było sprzeczne § 22 rozporządzenia z dnia 20 września 2006 r., a okoliczności sprawy świadczą o niedochowaniu przez przedsiębiorcę przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej należytej staranności w rozumieniu art. 355 § 2 k.c.

Prezes URE podkreślił, że wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem zasad określonych w art. 56 ust. 3 Pe w dolnym progu jej maksymalnego wymiaru tj. 15 % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym wydanie decyzji. Pozwany oświadczył, że zgodnie z art. 56 ust. 6 Pe, ustalając wysokość kary uwzględnił również stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy, w tym brak wcześniejszych kar za naruszenie obowiązków koncesji i jego możliwości finansowe. Oceny możliwości finansowych dokonano z uwzględnieniem informacji uzyskanych o powoda w toku postępowania administracyjnego, dotyczących wielkości osiągniętych przez powoda przychodów z działalności koncesjonowanej. Kara pieniężna została ustalona w wysokości 5 000 zł, co stanowi zaledwie ok. (...) przychodów osiągniętych przez przedsiębiorcę w 2013 r. W ocenie pozwanego wymierzona decyzją kara pieniężna nie stwarza zagrożenia dla płynności finansowej przedsiębiorcy i umożliwia osiągnięcie ustawowych funkcji kary.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 19 sierpnia 2009 r. nr (...), zmienionej decyzją z dnia 19 grudnia 2012 r. nr (...) na okres od dnia 1 października 2009 r. do dnia 1 października 2019 r.

Zgodnie z pkt 1 decyzji koncesyjnej (...) może dokonywać obrotu LPG oraz obrotu benzynami i olejami napędowymi z wykorzystaniem jednego zbiornika o pojemności 60 m³ na stacji paliw w C., ul. (...), oraz obrotu olejami przy użyciu wskazanej w pkt 1.2 autocysterny o numerze rejestracyjnym (...) i numerze identyfikacyjnym (...), służącej do transportu oleju, wyposażonej w instalacje pomiarowe, spełniające wymagania metrologiczne w odniesieniu do paliw ciekłych.

W dniu 17 czerwca 2013 r. zostało wszczęte z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) sp. j. w związku z możliwością naruszenia przez niego obowiązków określonych w koncesji poprzez sprzedaż detaliczną oleju napędowego bezpośrednio z autocysterny do zbiorników samochodowych w miejscu do tego nieprzystosowanym. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania zostało prawidłowo doręczone przedsiębiorcy w dniu 26 czerwca 2013 r.

W trakcie postępowania administracyjnego powyższa okoliczność została potwierdzona przez stronę powodową w piśmie z dnia 11 stycznia 2013 r. (k. 13 akt adm.).

Pismem z dnia 23 maja 2014 r. nr (...) Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości zapoznania się z zebraniem materiałem dowodowym oraz złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Przedsiębiorca nie skorzystał ze wskazanej możliwości.

Z tytułu działalności objętej koncesją, w 2013 r. powód osiągnął przychód w wysokości (...) zł.

Przedstawiony stan faktyczny nie był między stronami sporny i został ustalony przez Sąd na podstawie informacji i dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 Pe, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Objęcie określonej działalności gospodarczej reglamentowaniem oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony dóbr, których działalność ta dotyczy. Przyznanie przedsiębiorcy koncesji na prowadzenie określonej działalności gospodarczej stanowi swoistą gwarancję organu koncesyjnego, że koncesjonariusz będzie wykonywał działalność gospodarczą zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Jednocześnie koncesja stanowi zobowiązanie przedsiębiorcy do prowadzenia działalności koncesjonowanej zgodnie z postanowieniami decyzji koncesyjnej.

Zgodnie z treścią warunku 2.1.1. przyznanej powodowi koncesji „Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych”.

W pkt 2.1.4. decyzji koncesyjnej ustalono, że „Koncesjonariusz jest obowiązany do wykonywania działalności w sposób nie stanowiący zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażający na powstanie szkód materialnych”.

Bezsporne w sprawie jest, że poprzez sprzedaż oleju napędowego z autocysterny bezpośrednio do zbiorników samochodowych w miejscu do tego nieprzystosowanym powodowy przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Unormowana w powołanym przepisie odpowiedzialność przedsiębiorcy ma charakter obiektywny i jest oparta na zasadzie ryzyka. Oznacza to, że niedochowanie warunków koncesji stanowi samodzielną podstawę do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej bez konieczności wykazania jego zawinionego działania, niezależnie od przeszkód w prowadzonej działalności koncesjonowanej. Przedsiębiorca, któremu udzielono koncesji na prowadzenie reglamentowanej działalności gospodarczej, przyjmuje na siebie obowiązek prowadzenia tej działalności z należytą starannością. Oceny tej staranności dokonuje się przy uwzględnieniu przepisu art. 355 § 2 k.c., zgodnie z którym poziom wymaganej od przedsiębiorcy staranności jest wyższy od poziomu wymaganego w powszechnych stosunkach życia codziennego.

Stosownie do treści art. 355 § 2 k.c. należytą staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Z przywołanego przepisu wynika, że przez wymaganą od przedsiębiorcy należytą staranność rozumie się zwiększone oczekiwania co do jego umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania w prowadzonej działalności gospodarczej. Obejmuje ona również znajomość obowiązujących przepisów prawa oraz skutków jego naruszenia. W istotę należytego prowadzenia działalności gospodarczej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 100/05; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 marca 2006 r., sygn. akt I ACa 1018/05).

W koncesjonowanej działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi podstawowym obowiązkiem koncesjonariusza jest wypełnianie postanowień określonych w koncesji. Aby uniknąć naruszenia obowiązków określonych w pkt 2.1.1. i pkt 2.1.4. koncesji przedsiębiorca ma obowiązek prowadzenia sprzedaży paliw przy zastosowaniu infrastruktury oraz w miejscu odpowiednio do tego przystosowanym. Na przedsiębiorcy spoczywa zatem odpowiedzialność za dotrzymanie prawidłowych warunków sprzedaży paliw.

W ocenie Sądu, prowadząc sprzedaż oleju napędowego z autocysterny bezpośrednio do zbiorników samochodowych, przedsiębiorca nie dochował wymogów w zakresie infrastruktury wymaganej podczas sprzedaży paliwa i naruszył warunki 2.1.1 i 2.1.4. udzielonej mu koncesji. W związku z tym, zgodnie z art. 56 ust.2 Pe Prezes URE był zobligowany do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. pkt 12 Pe.

Przy określaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej Prezes URE miał obowiązek uwzględnić wymienione w art. 56 ust.6 Pe przesłanki wymiaru kary.

Zdaniem Sądu przy ustalaniu wysokości kary Prezes URE dokonał prawidłowej oceny przesłanki stopnia szkodliwości czynu. Wskazać należało na występujące w związku z działaniem przedsiębiorcy ryzyko zagrożenia dla zdrowia i życia ludzkiego oraz środowiska naturalnego z uwagi na brak zapewnienia izolacji możliwego wycieku paliwa do gruntu oraz instalacji odprowadzania oparów i układu zapewniającego hermetyczne opróżnianie zbiornika. W świetle tych okoliczności nie można było zgodzić się z wyrażonym w odwołaniu stanowiskiem, że społeczna szkodliwość działania powoda była znikoma. Podkreślić wypada, że postawiony w decyzji powodowi zarzut dotyczył naruszenia warunków koncesji, a sprzedaż paliwa bezpośrednio z autocysterny była jedynie formą, w jakiej doszło do naruszenia koncesji. Wobec tego przy ocenie społecznej szkodliwości naruszenia nie można pominąć również okoliczności, iż działanie powoda stanowiło w istocie naruszenie warunków koncesji.

Z tego względu zarzut naruszenia art. 56 ust.6a Pe nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ w sprawie nie wystąpiły łącznie przesłanki zastosowania tego przepisu.

Dokonując oceny stopnia zawinienia nie można pominąć faktu, iż powód jest profesjonalistą, prowadzącym koncesjonowaną działalność gospodarczą. Wiedząc, jak w decyzji o udzieleniu koncesji został określony przedmiot i zakres działalności przedsiębiorcy powinien mieć świadomość, jakiego rodzaju działania może podjąć, aby uniknąć naruszenia warunków koncesji. Dopuszczając do sprzedaży paliwa z wykorzystaniem infrastruktury technicznej, która nie była dopuszczona do eksploatacji na potrzeby obrotu paliwami ciekłymi powód lekkomyślnie przyjął, że taki sposób prowadzenia działalności jest zgodny z koncesją. Prowadząc sprzedaż paliwa bezpośrednio z autocysterny do zbiorników samochodów nie zastosował odpowiednich standardów technicznych do prowadzenia tej działalności. W związku z tym przyjętą przez pozwanego w zaskarżonej decyzji ocenę stopnia zawinienia należało uznać za prawidłową.

Ustalając wysokość nałożonej kary Prezes URE podkreślił, iż stwierdzone działanie było pierwszym przypadkiem naruszenia warunków koncesji, co zostało uznane za okoliczność mającą wpływ na obniżenie wysokości nałożonej kary.

Również informacje dotyczące sytuacji finansowej powoda zostały uwzględnione w decyzji prawidłowo.

W ocenie Sądu przedstawione okoliczności uzasadniają nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł, odpowiadającej około (...) % uzyskanego w 2013 r. przychodu, co pozwala na spełnienie prewencyjnej oraz represyjno-wychowawczej funkcji kary.

Zdaniem Sądu, ustalona w tym wymiarze kara nie doprowadzi do zachwiania kondycji finansowej przedsiębiorcy, co byłoby sprzeczne z założeniami i celami kary.

Zarzuty naruszenia art. 51 pkt 3 Pe w zw.z art. 6 ustawy o dozorcze technicznym nie zostały przez powoda uzasadnione w odwołaniu. W ocenie Sądu zarzuty te nie miały związku z przedmiotem zaskarżonej decyzji i z tej przyczyny nie miały wpływu na treść wyroku w sprawie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił odwołanie powoda na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. , jako bezzasadne.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego od powoda na rzecz pozwanego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 14 pkt 3 ppkt 3) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz.